

Сто приказки

(Продължение)

Този денъ у дома се случи нещастие. Братчето ми си изгуби своята коза. Като се обливаше съ сълзи, то я търси по полето, по гората и едвамъ вечерята я намъри и докара у дома.

Ние пакъ, както винаги, си по-слахме вервдъ кошарата и легнахме да спимъ. Наоколо бѣ тихо. Козитѣ лежеха и прѣживаха. Дѣцата мълчеха и чакаха, готови да слушатъ. . .

— Е, хайде разказвай! — прошенна малката ми сестрица. Макаръ, че до сега азъ не бѣхъ нищо съчинилъ въ ума си, безъ да му мисля много — много започнахъ:

— Въ една страна имаше голѣма, шумната, тъмна и мрачна гора. Ни една птичка не пѣеше тамъ. Само гласътъ на бухала се чуваше. А по клонитѣ и листата на дърветата блѣстѣха хиляди, хиляди сълзи. . . Вервдъ тази гора имаше голѣма поляна, малчалива, като гробница, и който минаваше прѣвъ нея, никога живъ не се връщаше назадъ. На тази поляна веднажъ се показаха двѣ кървави колѣна.

— Боже мой, — извика по-малката ми сестричка, и заедно съ другитѣ дѣца, се скри подъ чергата. . .

— Та двѣ кървави колѣна се показаха на тази поляна, — продължихъ азъ, — и се изгубиха въ тъмната гора. . .

И изведнажъ тѣзи двѣ кървави колѣна. . .